

Markéta Pilátová
ilustrovala Tereza Konupčíková

v ČIVAVY z OSTRAVY

mladá fronta

Čivavy z Ostravy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

Markéta Pilátová

Čivavy z Ostravy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ČIVAVY
Z OSTRAVY

Markéta Pilátová
ilustrovala Tereza Konupčíková

V ČIVAVY Z OSTRÁVY

mladá fronta

Až se vrátíte z tohoto parádního dobrodružství, můžete na něj vyslat další odvážné čtenáře. Stačí se vypravit na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Markéta Pilátová, 2024
Illustrations© Tereza Konupčíková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-204-6369-2
ISBN e-knihy 978-80-204-6372-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ČIVAVY Z OSTRAVY

Čivavy nebyly z Ostravy. Byly z Mexika. Paní Ostrovní si je přivezla z mexického města, které se jmenuje Chihuahua a čte se to ČIVAVA. Do Ostravy přiletěly čivavy v noci. A bylo toho na ně moc. Noc a Ostrava. To by bylo moc na každého, natož na dvě malé čivavy. Celé se třásly. To už nejmenší psi na světě dělají. Když je noc a jsou celé zmatené a neví, kde to vlastně jsou.

Paní Ostrovní měla dvě malé dcery. Dvojčata Renátku a Bětku. A měla taky manžela, jmenoval se Viktor Ostrovní a pracoval u záchranné služby. Paní Ostrovní se jmenovala Věra a učila na Matičním gymnáziu

zeměpis a španělštinu. Nejraději ze všeho cestovala. Renátka a Bětka si nejvíc na světě přály mít psa. Každá svého, aby se nehádaly. A tak se paní Ostrovní, když ve městě Chihuahua uviděla dvě čivavy Lupe a Lupitu, rozhodla, že přání svým holčičkám splní. Paní Ostrovní do Mexika jela, aby se podívala, jak to v Mexiku vypadá, a mohla o tom učit děti v Ostravě. Zpátky si pak vezla košík, ze kterého zvědavě vykukovaly dvě hlavy mexických čivav.

Když Renátka a Bětka uviděly v košíku Lupe a Lupitu, začaly radostí ječet na celé letiště. Čivavy začaly štěkat. Tatínek Viktor holčičkám zacpal pusy a trochu káravě se na paní Ostrovní podíval. Ta ale dělala jakoby nic, dala mu pusy a tak tatínek Viktor pustil pusy svých dcer a ty se vrhly na košík s čivavami. Čivavy nepřestávaly štěkat. Holčičky je ale začaly hladit po hlavě a drbat za ušima a Lupe a Lupita štěkat přestaly, a dokonce se zapomněly i trást. Draly se ven z košíku a olizovaly jemnými jazýčky dlaně obou holčiček. Byla to láska na první pohled.

↑C3

D2→

TERMINAL 1
↓

Holčičky hned doma čivavám udělaly vedle svých postelí pelíšky z polštářků a taky je krmily a čivavy za nimi všude chodily. Jenže jim byla hrozná zima. V Mexiku, odkud je paní Ostrovní přivezla, bylo totiž teplo, ale v Ostravě byl prosinec, ulice byly pokryty

sněhem a čivavy se bály, že dostanou zápal plic. To nikdo nechtěl. A tak maminka paní Ostrovní, babička Alojska, uháčkovala psíkům oblečky. Čivavám se moc nelíbily, připadalo jim trochu nedůstojné chodit oblečené, ale nakonec si zvykly. Musely si totiž zvyknout na spoustu nových věcí.

Tak především neuměly česky. A kdyby jenom česky! Neuměly ostravsky. A u Ostrovních se mluvilo hodně ostravsky. Všechna slova se vyslovovala krátce a zněla úplně jinak než ta španělská.

Jenže teď se mě zeptáte, jak je možné, že čivavy mluví, natož španělsky! To bylo tak. Paní Ostrovní čivavy v Mexiku nekoupila. Ona je totiž dostala. Tedy ona jí ty čivavy vnutila jedna stará indiánka. Paní Ostrovní ji uviděla na hlavním náměstí v Chihuahuavě, kterému se říká Andělské náměstí. Je na něm velký sloup, na tom sloupu stojí socha anděla, která se každé dvě minuty otočí kolem dokola. Pod tím sloupem s andělem stála onoho dne stará paní indiánka s košíkem. Když paní Ostrovní uviděla, zamávala na ni a povídá: „Paninko cizinko, já tady pro vás mám tyhle dvě čivavy. A vy si je vezmete a přivezete je svým dvěma holčičkám a ty se z nich zblázní radostí.“

Paní Ostrovní netušila, jak je možné, že stará paní indiánka ví, že má doma dvě holčičky, a tak se na to zeptala: „Jak to víte, že mám doma dvě holčičky?“

„Jmenují se Renátka a Bětka a jsou to dvojčata,“ upřesnila paní indiánka. „To ty čivavy,“ vysvětlovala. „Jsou kouzelné. Jsou to jasnovidky a umí předpovídat budoucnost. To ony mi řekly, že je mám

darovat právě vám. Své páničky si totiž vybírají. A nelekněte se, když se vám bude zdát, že čivavy mluví, nebo že jim rozumíte. Jak už jsem řekla, jsou kouzelné. Jestli vás mají rády, poznáte tak, že jim začnete rozumět, jinak ne. Když vás rády mít nebudou, budete slyšet jenom obyčejné štěkání.“

Paní Ostrovní se zasmála a říkala si, že ta indiánka musí být taky kouzelná. Měla na sobě barevné pončo a na hlavě buřinku a vypadala, jako by právě vypadla z nějaké pohádkové knížky.

„To víte, že jsem kouzelná, jinak bych vám asi nedávala kouzelné čivavy,“ odpověděla jí paní indiánka, co asi ještě ke všemu četla myšlenky.

„Ale nedivte se tomu. Víte, čivavy tady máme ve velké úctě. Dělají nám společnost už strašně dlouho. Jak jsou malé, tak nikdy nelovily jako jiní psi, ale dělaly společnost starým indiánským náčelníkům a taky provázely duše mrtvých do podsvětí a tam se naučily všelijaká kouzla. Umí mluvit, číst myšlenky, a dokonce i předpovídat

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čivavy z Ostravy.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.